

„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић
Ко чита не скита

Ко чита не скита

„Књига је вреднија од свих споменика украшених сликама, рељефом и дуборезом, јер она сама гради споменике у срцу онога ко чита“

Египатски запис

Читати књигу значи разговарати са мудрацем, најтишим и најстрпљивијим учитељем. Књига „Кога се тиче како живе приче“ је необична и несвакидашња. Што дуже размишљам, схватам да на посебан начин осликава: стварност, свакодневницу.

Ликови, било да су саме приче, зидови, пужеви, баке, уметници, пером писца су насликани кроз догађаје из живота. На леп, благ и духовит начин приказани су неслагање, неразумеване, размаженост... Читајући добијамо одговоре како да превазиђемо одређене ситуације, како да истрајемо и чему да тежимо. Сваки лик је леп и занимљив на свој начин, има свој пут, дилеме, размишљања и тежње. Подстичу читаоца на размишљање о правим вредностима.

Моју пажњу привукао је лик Вука, јер тежи знању. А оно је непроцењиво богатство. Део нас, душе и срца. Наш највећи и најлепши украс. Чини живот продуктивним, складним, испуњеним. Наш ум нема границу. То је слобода.

Питам се како би се божанствено осећао Вук, док је ленчарио испод буквине крошње, слушајући песму славуја, да је знао одговоре о свему што је видео око себе. Питања су се низала у његовој глави великом брзином. Величину Вуковог ума препознајем у искренности када каже за себе: „Ох, ја сам једна страшна незналица!“

Незнање је почело да му ломи душу, мучи га, осетио је пустош и дубоку празнину. Трагао је. Био је збуњен када је сазнао за читање, од буве која је уживала у његовом крзну. Није знао шта су књиге. Посебну пажњу ми је привукло Вуково питање: „А може ли то читање да лечи незнање?“ , јер осликава његову озбиљност и схватање колико је знање битно. Незнање доживљава као болест, проблем који треба лечити. „Ах тако бих волео да не будем незналица.“

Сматрам веома важним што је Вук препознао своје мане и недостатке и жели да их превазиђе. На том путу не одустаје, не спава, већ размишља о циљу: „Треба да научим да читам“. То говори колико је упоран и истрајан. Зна да ће једино тако добити одговоре на многа питања. Трага за начином како да научи да чита, јер читање води до знања.

Свидела ми се код Вука огромна и искрена воља и жеља за знањем. Сав радостан и срећан закључује да ће у књизи сигурно моћи да научи да чита „Крећемо на пут, право у књигу“.

Мислим да је на добром путу, наћи ће и бољи, колико год лутао. Оствариће свој циљ. Схватио је да нема већег мрака од незнања. Чаробни, бајковити свет у коме је живео, препун лепота, мира није познавао, јер ништа није знао о њему.

Подржавам Вука на путу ка знању, можда ћемо се и срести. Вуче, радо ћу ти открити и показати мостове и тврђаве знања саграђене од књига. Неуништиви су, они спајају, повезују, безвременски и безгранични су.

„Како путовати кроз време? Читај. Читај да би живео. Свет књига је најлепши свет који је човек створио.“

Лена Тумара III-1